

הוארה באור חזק. כשהבחור הצעיר
הביט היטב ראה שזה לא השמש
שמאירה את הסביבה, אלא שמקורו
באישה או פייה יפה ביותר, שישבה על
אי קטן וסרקה את שערותיה הזהובות.
הבגד הבהיר שלה נצץ והפיק אור
שהאיר את כל הסביבה.
בלי לחשוב הרבה הצעיר הוציא מכיסו
כיכר לחם שעורה שחור עם גבינה,
שאותו נתנה לו האם לארוחת הצהריים,
והושיט אותו לקראת האישה. וזו קמה,
והלכה לקראתו על פני המים וכאילו על
דשא רך.
כשהגיעה אל החוף היא הסתכלה על
הלחם שהוצע לה, הניעה בראשה
ואמרה:
"ישן הלחם שלך, ממש מבואש! לא
תאכיל אותי בלחם כזה."

אגדה ויילסית

לפני זמן רב חיה אלמנה בצפון ויילס
והיה לה בן אחד רועה צאן ובקר. יום
אחד הבן הלך עם הצאן לאזור אגם, שם
גדל עשב עסיסי וגבוה. נכון, היום לא
היה יפה כי רוח נשבה מההרים מהבוקר
וההרים התעטפו בערפל כבד. אך כאשר
הוא ירד אל האגם עצמו כל הסביבה

הצעיר המשיך להושיט לה את הלחם,
אך הפייה כבר נעלמה.
כשחזר הביתה סיפר הצעיר לאמו על
הפגישה, והוסיף גם כי התאהב בפייה זו
וימות מצער אם לא יצליח לשאת אותה
לאישה.

למחרת האם נתנה לבנה לדרך לחם
חיטה רך, טרי, כזה שרק באותו בוקר
נאפה. היא חשבה שאם הלחם השחור
ויבש לא מצא חן בעיני הפייה, אולי לחם
כזה יניח את דעתה.

הצעיר חכה זמן רב על החוף ולא הוריד
את עיניו מהאגם. ובסוף, כאילו שמש
בהירה האירה, הופיעה באגם הפייה
היפה בעלת שערות זהב, והאירה הכל
סביב באור בהיר.

הפעם היא נראתה לבחור עוד יותר יפה.
הוא הושיט לה את הלחם הלבן עם
גבינה, דיבר אליה ואמר כי הוא רוצה

אותה לאישה וימות בוודאי אם היא
תסרב ולא תשיב את אהבתו.
הפייה ניגשה אליו, בדקה את הלחם
וגבינה בקפידה ואחר כך אמרה בשקט:
"הלחם הזה לא אפוי מספיק. לא אנשא
לך!"

ולמרות שהצעיר ביקש, התחנן, היא
נעלמה שוב.

הוא חזר הביתה כל כך אומלל שמיד
נשכב על המיטה ולא רצה לקום. אך
כשהאם שאלה אותו, סיפר לה הכל.

ואז אמו הבעירה אש טובה בתנור
והפעם לא אפתה לחם שעורה שחור ולא
לחם חיטה לבן אלא עוגת גבינה נהדרת.
למחרת הבחור שוב בא עם העדר לאגם.

הוא חיכה ליד האגם זמן רב, נשען על
מקל הרועים שלו. כל הבוקר השמש
האירה, אך מי האגם שקטו. עבר היום.
כאשר השמש התחילה לשקוע הבחור

התעצב קשה. הוא כבר לא ציפה לראות את הפייה האהובה שלו. עצוב ומצוברח אסף את הפרות והכבשים שלו כדי להוביל אותן חזרה הביתה, כשפתאום, להפתעתו הרבה, ראה על פני המים, לא, לא את הפייה היפה, אלא עדר פרות שחורות, נהדרות, שהלכו על פני המים של האגם ממש כאילו על דשא רך.

הוא נעמד במקום. הרי הפרות לא יכלו לבוא הנה לבדן. בוודאי תופיע אחריהן גם הפייה היפה. ואומנם באה גם פיית האגם, הפעם עוד יותר יפה מאשר קודם. הבחור הלך לקראתה והושיט לה יד עם העוגה הנהדרת עם גבינה. היא לקחה את העוגה, וכשהצעיר ביקש שוב שתסכים להיות לאשתו אמרה

שהיא מסכימה, אך חייבת קודם לקבל אישור מאבא שלה. הבחור שמח מאוד אך הפייה היפה נעלמה שוב. הוא לא ידע מה לעשות. קרא לה ורצה אפילו לצלול לתוך המים כדי לחפש אותה על קרקעית האגם. אך לא הספיק לגשת למים כשמהאגם הפייה היפה הופיעה שוב, והפעם יחד עם איש זקן בעל הופעה מלכותית. "אם תבטיח להיות לבעל טוב ונאמן של בתי" אמר הזקן "אסכים לתת לך אותה. ואתן לך גם נדוניה טובה. תקבל מספר פרות ומספר כבשים כמה שהיא תוכל לספור בקול בנשימה אחת. אבל זכור – אם לא תנהג בצדק אליה או אם בכוונה או במקרה תיגע בה בברזל כלשהו, היא תחזור לאגם המולדת שלה, וכל הפרות והכבשים ילכו בעקבותיה.

הקסומות. ואשר לכבשים, הרי לאף אחד
לא היה צמר טוב יותר מאלה. ואתם
יכולים רק לתאר לעצמכם כמה זהיר היה

הבחור הצעיר בשמחה הסכים לכל והם
לחצו ידיים.
"ועכשיו זמן לחשוב על הנדוניה" אמר
הזקן והורה לבתו להתחיל לספור בלי
להפסיק לנשימה.
"אחד, שתיים, שלוש, ארבע, חמש..
אחד, שתיים שלוש.." היא התחילה
לספור וכך ספרה שבע פעמים עד חמש.
והנה מהאגם יצאו שלושים וחמש כבשים
דקי-רגליים.

בפעם השנייה התחילה פיית האגם
לספור וספרה חמש-עשרה. ומהאגם
יצאו ארבע-עשר פרות שחורות ושמנות
ופר גדול, בעל ראש לבן. כל העדר הזה
יצא לחוף האגם והלך אחרי הבחור
הצעיר ואשתו אל ביתו.

הצעירים חיו באושר רב, לאף אחד בכל
ויילס לא היה חלב כל כך מתוק וחמאה
כל כך טעימה כפי שהניבו הפרות

לכוון האגם, כדי לקחת להם פוני, סוסים
קטנים שרעו שם, ולרכב עליהם ליריד.
האישה, צעירה וזריזה, עלתה בקלות
למדרון ותפסה פוני אחד ברמתו. אך לא
יכלה להחזיק אותו כך והיא קראה
לבעלה הזקן שיזרוק לה רתמה. ובעלה,
בלי לחשוב מה הוא עושה, זרק אליה את
הרסן, וקצה אחד של רסן הברזל פגע
בידה.
האישה הביטה עליו בעצב והסתובבה.
בלי להגיד מילה לבעלה היא עזבה את
הפוני והתחילה לשיר בקול שקט

**"שחורות היקרות שלי,
מנומרות, מנומשות,
וגם אתה בעל ראש לבן,
הביתה! הביתה!"**

הבחור כאשר החזיק בידו דבר מה עשוי
ברזל, כדי שחס ושלום לא לגעת במקרה
באשתו האהובה.

עבר זמן ונולדו להם שלושה בנים שגדלו
יפה ונעשו נבונים, בריאים ויפי תואר.
באותו הזמן אבא שלהם נעשה כבר לזקן
מגובנן. אך הוא לא התלונן, הרי היו לו
שלושה בנים מוצלחים שעזרו לו בכל,
והחווה שלהם, עם הפרות הקסומות,
האכילה אותם והתפתחה יפה.
אשתו, האם היפה של שלושת הבנים,
נשארה עדיין צעירה ויפה כפי שהייתה
עוד לפני שנים רבות, כאשר בעלה ראה
אותה לראשונה.

יום אחד התארגן בסביבה יריד גדול
שאליו באו אנשים מכל הסביבה. שלושת
הבנים נשארו בחווה לעבוד בה, והבעל
עם אשתו התכוננו לצאת ליריד. הם יצאו
מהבית והלכו להר, שהמדרון שלו ירד

רוח חזקה נשבה, נשמע רעם, והיא
המשיכה לשיר

**"ואתן הלבנות שלי,
ואתן האפורות שלי,
עזבו מכלאות חמות
ובאו אחרי**

הביתה! הביתה! הביתה!"
הפרות שעמדו בתאים של הרפת יצאו
החוצה והתחילו לרדת אל האגם. גם
ארבעה פרים יחד עם המחרשות ירדו אל
המים. וגם הכבשים עם הטלאים שלהן
התחילו לרוץ לאגם.
תוך זמן קצר על החוף לא נשאר דבר,
לא עדר ולא האישה היפה – כולם נעלמו
תחת פני המים באגם.
הבעל חזר הביתה בוכה בכי מר. הוא
קרא לבניו והסביר להם מה קרה, כי עד

לאותו היום הבנים לא ידעו מי היא האם
היפה שלהם. כשנודעה להם האמת,
התחילו לנחם את אביהם, כמה שרק
יכלו.
"אל תתעצב, אבא יקר" אמרו "תראה
שאמא לא תעזוב אותנו."
הם האמינו בכך בעצמם, ומאז כך כל
ערב שלושתם הלכו לחוף האגם והכו. כך
עשו ערבים רבים, רבים.. אך מי האגם
נשארו שקטים ורק רוח קלה הרימה מדי
פעם גלים קטנים.
והנה בלילה אחד, כאשר יצא ירח מלא,
ושלושת האחים ישבו, כרגיל, על שפת
האגם, היא יצאה לחוף – יפה כפי
שהייתה אז, כשהייתה לפיית האגם.
היא יצאה לחוף והתקרבה אל הבנים
שלה, ברכה אותם ואמרה שהיא אוהבת
אותם כמו תמיד. ואז הסבירה שאם
יקשיבו ויזכרו היטב את מה שהיא תלמד

אותם עכשיו, מהר מאוד הם יהיו לאנשים גדולים.

היא הובילה אותם אחריה לאורך חוף האגם ולהרים, הראתה להם עשבי ריפוי, ואמרה איך קוראים להם ואיזה מחלות הם מרפאים. היא הסבירה מתי לקטוף את כל עשב ועשב, איך להכין אותם ואיזה לחשים להגיד בזמן ההכנה. שלושתם הקשיבו לה היטב והשתדלו לזכור את כל דבריה. ואמנם, תוך זמן קצר הם נעשו לרופאים מפורסמים בכל ויילס, וכשהזדקנו מסרו את הידע שלהם לבניהם ונכדיהם.

וכך במשך מאות רבות של שנים באו חולים לבניהם, נכדיהם ונינים שלהם, כדי שירפאו אותם ממחלות בעזרת האומנות שלהם, שאותה לימדה את בניה הפייה היפה מהאגם.